

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 17C/307/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112234431
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Majeriková
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2015:5112234431.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred samosudkyňou JUDr. Annou Majerikovou v právnej veci navrhovateľa: Pohotovosť, s.r.o., Pribinova ul. č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu **z a m i e t a** .

Odporcovi súd náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom doručený súdu dňa 27.9.2012 domáhal voči odporcovi náhrady majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 429,65 eur, ktorá vznikla ako následok nesprávneho úradného postupu exekučného súdu Okresného súdu Žilina nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov; vo veci EX7189/2010 (18Er 2978/2010) proti dlžníkovi A. G. nar. XX.X.XXXX. Poukázal na to, že v exekučnom konaní vedenom podľa ustanovenia §44 ods.2 Exekučného poriadku v znení od 1.6.2010 do 31.5.2011 sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi. Povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Exekučným titulom však boli rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (Zákon o rozhodcovskom konaní). Nejde tu teda o rozhodnutie rozhodcovskej komisie, ale o rozsudok rozhodcovského súdu. Zákon o rozhodcovskom konaní neobsahuje slovné spojenie rozhodcovská komisia, a naopak používa slovné spojenie rozhodcovský súd. Podľa ním vysloveného názoru platí interpretačné pravidlo - predpoklad racionálneho zákonodarcu, ktorý ak použil dva odlišné pojmy, myslel tým aj dve odlišné veci. Rozhodnutie rozhodcovskej komisie je teda úplne iný právny inštitút ako rozsudok rozhodcovského súdu. Rozsudok rozhodcovského súdu je exekučným titulom podľa iného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a neskôr Exekučného poriadku - § 274 písm. h) Občianskeho súdneho poriadku a § 41 ods. 2 písm. i) Exekučného poriadku ako iné (ako v zákone výslovne uvedené) vykonateľné rozhodnutia a schválené zmiery, ktorých súdny výkon pripúšťa zákon. V exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Podľa navrhovateľa v predmetnom prípade exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, si nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu (zbytočné prieťahy v konaní) rozhodol o

žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 26.1.2011 (konanie začalo dňa 7.6.2010) a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 233 dní). Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania navrhovateľa, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu nasledovných rizík - neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolventnosti povinného a najmä navrhovateľ mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonom stanovenej lehote včas a efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva. Navrhovateľom tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom majetkovej škody vo výške 125 eur predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu o udelení poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu (na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje a kontrolu stavu konania sumu 15 eur). Zároveň si navrhovateľ uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom a jej vyčíslenie predstavuje sumu 429,65 eur (alikvotný pomer 55 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu).

Odporca vo svojom vyjadrení zo dňa 4.9.2013 žiadal návrh navrhovateľa zamietnuť, nárok navrhovateľa považoval za právne neopodstatnený z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok. Vo všeobecnosti namietal, že ide o predčasne uplatnený nárok, keď žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola doručovaná 23.4.2012 a už dňa 27.9.2012 boli podané žaloby na súd; navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal a preto žiaden z uplatnených nárokov navrhovateľa uspokojený nebol. K uplatnenému nároku na náhradu škody vo všeobecnosti uviedol, že k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúceho v údajnom porušení povinnosti súdu vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ doposiaľ dôkazy pre posúdenie tejto otázky nepredložil. Poukázal na ustanovenie exekučného poriadku § 44 ods. 2 s účinnosťou pred a po 1.6.2011 v spojení s ustanovením § 41 ods. 2 písm. d), z ktorých ustanovení jednoznačne vyplýva skutočnosť, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule, čo znamená, že akýkoľvek nárok navrhovateľa vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 1.6.2011 nemá žiadnu oporu v zákone; ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná po 1.6.2011 nárok navrhovateľa je v tejto časti neopodstatnený. Samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, neznamená automaticky prieťahy v konaní (judikatúra Ústavného súdu sp. zn. I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00) a zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Za nesprávny úradný postup však nemožno považovať samotné rozhodnutie, ktorým exekučný súd návrh na vydanie poverenia zamietol a skúmal materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalé povahy rozhodcovskej doložky; uvedené rozhodnutia za nezákonné možno považovať len vtedy, ak nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu a táto podmienka nie je v prípadoch zamietnutia žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie namietaných navrhovateľov splnená. Odporca zároveň v súvislosti s uplatnenou náhradou škody navrhovateľom „nesprávnym úradným postupom“ vo všeobecnosti vzniesol námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009 (t.j. tri roky pred dňom, kedy boli odporcovi doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). Pokiaľ ide o samotnej uplatnenej náhrady materiálnej škody vo výške istiny s príslušenstvom vymáhanej od povinného, navrhovateľ v konaní na preukázanie vzniku

škody má produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke a pokiaľ ide o uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy ani táto zo strany navrhovateľa nie je preukázaná.

V priebehu konania na výzvu súdu navrhovateľovi na predloženie písomného podania (návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody) navrhovateľ uviedol, že nedisponuje rovnopisom, originál návrhu založil odporca do svojho príslušného spisu a odporca potvrdil vo svojom vyjadrení doručenia žiadosti v rozmedzí od 23.4.2012 do 25.9.2012 a predložil súdu dňa 12.6.2013 zoznam žiadostí, v ktorých si žiadateľ odvodzuje nárok na náhradu škody od pochybenia Okresného súdu Žilina a v danom prípade je vedený pod č. 5792. Tým mal súd splnenú podmienku právomoci vo veci konať a rozhodnúť. Navrhovateľ si za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. (do 31.12.2012) uplatnil nárok na predbežné prerokovanie podľa § 4 ods. 1 písm. a) kedy oprávneným za štát konať je Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní.

Na nariadené pojednávanie dňa 25.5.2015 sa účastníci konania nedostavili, doručenie predvolania mali riadne vykázané (navrhovateľ dňa 27.4.2015, odporca dňa 28.4.2015); odporca ospravedlnil svoju neúčast' a súhlasil, aby súd vec prejednal v jeho neprítomnosti. Navrhovateľ e-mailovým podaním dňa 21.5.2015 žiadal zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a prejudiciálnej otázky zákonného sudcu a tiež podal návrh na prerušenie konania do zodpovedania prejudiciálnej otázky Súdny dvorom Európskej únie, položenej v konaní pred Okresným súdom Prešov sp. Zn. 7C 6/2010. Súd považuje za potrebné uviesť: právny zástupca navrhovateľa dňa 27.11.2013 prevzal uznesenie Krajského súdu v Žiline 10NcC 100/2013-21 zo dňa 19.2.2013, ktorým sudkyňa Okresného súdu Žilina JUDr. Anna Majeriková nebola vylúčená z pojednávania a rozhodovania veci a proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že v konaní rozhodovali vylúčení sudcovia, dovolaním napadnuté rozhodnutie zasahuje do jeho práva na nestranný súd a zákonného sudcu. Najvyšší súd SR ako súd dovolací uznesením 6Cdo 95/2014-79 zo dňa 29.10.2014 dovolacie konanie zastavil, rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené dňa 18.11.2014. Pokiaľ ide o opakovaný návrh navrhovateľa na prerušenie konania do zodpovedania prejudiciálnej otázky Súdny dvorom Európskej únie položenej v konaní pred Okresným súdom Prešov sp. Zn. 7C 6/2010 v danej veci už bolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu navrhovateľa uznesením č.k. 17C 307/2012-111 zo dňa 4.2.2015 a odvolací súd Krajský súd v Žiline rozhodnutím č.k. 11Co 105/2015-133 zo dňa 16.3.2015 uznesenie okresného súdu potvrdil. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 25.3.2015; právny zástupca navrhovateľa prevzal predmetné uznesenie odvolacieho súdu dňa 25.3.2015. S poukazom na uvedené, súd dospel k záveru, že nie je daný dôvod na zrušenie pojednávania, otázka zákonného sudcu je vyriešená zákonným spôsobom tak, ako je uvedené vo vyššie citovanom uznesení nadriadeného súdu, ktorý o nevyvúčení zákonného sudcu rozhodoval a v danom konaní s návrhom navrhovateľa na prerušenie konania sa súd riadne vysporiadal.

Účasť účastníka konania na pojednávaní je jeho právom, ktoré v danom prípade nebolo využité a ak sa navrhovateľ na pojednávanie nedostavil a nepresvedčil sa tým, či súd vyhovie alebo nevyhovie jeho žiadosti o odročenie, musí znášať sám aj následky svojej neprítomnosti. Sám sa vzdal možnosti konať pred súdom, uplatňovať tie procesné práva a plniť si povinnosti, ktoré mu zo zákona vyplývajú. Súd vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov pri aplikácii ustanovenia § 101 ods. 2 veta druhá O.s.p. s prihliadnutím na obsah spisu a doteraz vykonané dôkazy a dospel k nasledovným skutkovým zisteniam.

Z fotokópii listín vyhotovených z pripojeného exekučného spisu 18Er 2978/2010 nepochybne vyplýva, že navrhovateľ ako oprávnený v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn.: 18Er 2978/2010 doručil prostredníctvom exekútora dňa 16.7.2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Je nepochybné, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. so sídlom Bratislava zo dňa 23.11.2009 sp. zn. SR 17461/09, právoplatný dňa 4.1.2010 a vykonateľný dňa 7.1.2010. Exekučný súd vo veci vykonával procesné úkony a doručoval výzvy (dňa 9.8.2010) o predloženie rozhodcovského spisu, o predloženie zmluvy o úvere s rozhodcovskou doložkou, doručeníek potvrdzujúcich doručenie rozhodnutia povinnému, keďže v exekučnom konaní exekučný súd je zo zákona oprávnený a povinný preskúmať exekučný titul z hľadísk, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 44 ods. 2 exekučného poriadku.

Uznesením 18Er 2978/2010-18, EX 7189/10 zo dňa 6.12.2010 v exekúcii vo veci oprávneného navrhovateľa proti povinnej na vymożenie pohľadávky súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 15.6.2010, doručenej súdu dňa 16.7.2010 zamietol. Z odôvodnení rozhodnutia je nepochybné, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. so sídlom Bratislava zo dňa 23.11.2009 sp. zn. SR 17461/09, právoplatný dňa 4.1.2010 a vykonateľný dňa 7.1.2010. Exekučný súd v rámci vedeného konania konštatoval výkon práv oprávneného podľa rozhodcovskej doložky za nezlučiteľný s dobrými mravmi a normami na ochranu spotrebiteľa a považoval za dôvodné aplikovať § 45 ZoRK a preskúmal exekučný titul z hľadiska jeho súladu so zákonom. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.12.2010.

Uznesením 18Er 2978/2010-51, EX 7189/10 zo dňa 17.7.2012 exekučný súd exekučné konanie zastavil. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 31.8.2012, svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 44 ods. 3 exekučného poriadku ak je uznesenie, ktorým sa žiadosť zamietla, právoplatné, súd exekučné konanie aj bez návrhu zastaví.

Na preukázanie vzniku majetkovej škody navrhovateľ predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý dňa 17.1.2014 vypracoval znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave vo veci stanovenia majetkovej škody spoločnosti POHOTOVOSTĚ, (originál znaleckého posudku č. 1/2014 zaevidovaný na tunajšom súde pod č. 1SprV 563/14) ktorým navrhovateľ žiadal určiť výšku majetkovej škody, ktorá bola spôsobená nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov SR v exekučných konaniach, a to najmä v súvislosti s porušovaním zákonných lehôt a nečinnosťou, či zbytočnými prietiahmi v exekučnom konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora. Predmetom znaleckého posudku je posúdenie činnosti a ich ekonomickej náročnosti spojených s vymáhaním pohľadávok spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. a znalecký ústav objasňoval zvýšené náklady na mzdové náklady, tlač, náklady na úpravu informačného systému a náklady na telekomunikačné služby a poštovné; pritom vychádzal z podaní od 2.7.2009 do 25.5.2011 pri neskorozdaných alebo nevydaných povereniach a z podaní od 18.2.2009 do 15.3.2012 pri neskorozhodnutých alebo nerozhodnutých návrhoch na zmenu súdneho exekútora, vyplatených miezd a benefitov pre zamestnancov, z priemerného stavu zamestnancov, nákladov na zriadenie pracovného miesta, nákladmi na poštovné, nákladov na telekomunikačné služby a nákladov na tlač, úpravu informačného systému pri zlúčení spoločnosti POHOTOVOSTĚ s.r.o. s LUKA & BREMER, spol. s r.o. a LBG, s.r.o.. V závere znaleckého posudku na základe vykonanej analýzy mzdových nákladov (2.3.1.), nákladov na poštovné (2.3.2.), telekomunikačné služby (2.3.3.), tlač a úpravu informačného systému (2.3.4., 2.3.5.) znalec realizoval výpočet majetkovej ujmy vzniknutej spoločnosti, pričom túto diferencoval podľa jednotlivých typov žalôb a to žaloby NZP a NP spolu suma na jednu žalobu 30,76 Eur a žaloby ZE spolu suma na jednu žalobu 31,68 Eur.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 23.1.2015 závery znaleckého posudku č. 1/2014 namietal z dôvodu, že vypracovaný znalecký posudok bol vypracovaný na základe objednávky navrhovateľa a v danej veci znalca neustanovil súd a navyše posudok je výrazne jednostranný, pri vypracovaní znaleckého posudku sa vychádzalo zo skutočností, ktoré boli zistené z podkladov poskytnutých zadávateľom. Najpodstatnejším a najzávažnejším nedostatkom predmetného posudku je, že tento by mal byť vyčíslením škody spôsobenej v tisíckach exekučných konaní, pričom v uvedenom kontexte je nutné vziať v úvahu, že úradný postup exekučného súdu, ktorý je navrhovateľom namietaný, nie je v jednotlivých konaniach identický. Rozdielnosť možno vidieť či už v spôsobe, akým exekučný súd rozhodol, resp. nerozhodol, a takto má podľa názoru navrhovateľa urobiť ako i v lehotách, o ktoré mali byť zákonné lehoty stanovené pre rozhodovanie exekučného súdu o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, resp. o zmene súdneho exekútora prekročené, prípadne i v časovom horizonte, v akom sa navrhovateľ obrátil na príslušný súd s predmetným žalobným návrhom. Vypracovanie znaleckého posudku za účelom zistenia konkrétnej škody spôsobenej konkrétnym exekučným súdom, v konkrétnom exekučnom konaní mal žalobca pristúpiť jednotlivo t.j. pre každé exekučné konanie, v ktorom sa mal podľa jeho názoru exekučný súd dopustiť nesprávneho úradného postupu. Znalecký posudok je len prepočtom nepreukázaných a žalobcom tvrdých sumárnych údajov, výstupov navrhovateľa na počet žalôb, čo je neprípustné a nespôsobilé jednoznačne určiť, ktorý konkrétny nesprávny úradný postup spôsobil ktorú konkrétnu škodu; škoda je tak stále výlučne

paušálnou bez dopadu na konkrétne jednotlivu uplatnené nároky. Pokiaľ ide o časť posudku, ktorá sa zaoberá výpočtom zvýšených mzdových nákladov, odporca spochybňuje skutočnosť, že k zvýšeniu počtu zamestnancov došlo výlučne z dôvodu namietaného postupu exekučného súdu, nakoľko uvedenú skutočnosť posudok žiadnym relevantným spôsobom nepreukazuje. Predložený posudok žiadnym spôsobom nepreukazuje, že k zvýšeniu počtu zamestnancov nedošlo napr. v dôsledku prirodzeného hospodárskeho rastu navrhovateľa ako takého a vo výpočtoch týkajúcich sa zvýšenia mzdových nákladov navrhovateľa sú zahrnutí i pracovníci pre trestné konanie a pracovníci pre styk s verejnosťou, čo zároveň vylučuje akúkoľvek súvislosť s namietaným pochybením exekučného súdu. K činnosti, v posudku označenej ako „overovanie skutočností, či súd rozhodol o exekučnej veci“ by títo, resp. navrhovateľ pristúpil bez ohľadu na prípadnú existenciu namietaného postupu exekučného súdu. Taktiež agenda úhrady poplatkov je v predmetnej veci bezpredmetná, nakoľko žiadne iné poplatky, ako poplatky za návrh na vykonanie exekúcie, ktoré by navrhovateľ musel uhradiť bez ohľadu na existenciu namietaného postupu, neprichádzajú do úvahy. Odporca má za to, že vyššie prednesenou argumentáciou jednoznačne spochybňuje závery vyplývajúce z predmetného posudku, ako i jeho relevanciu a spôsobilosť akýmkoľvek spôsobom preukázať prípadne majetkovú škodu vzniknutú v príčinnej súvislosti s navrhovateľom namietaným postupom súdu v exekučnom konaní. Naďalej preto v celom rozsahu pridržoval sa svojho písomného vyjadrenia k podanému návrhu a jeho staviska vo vzťahu k navrhovateľom uplatneným nárokom a žiadal návrh v celom rozsahu zamietnuť.

Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení zákona č. 508/2010 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2013), zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a), d) a ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (s účinnosťou do 31.12.2012), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. (s účinnosťou do 31.12.2012), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. (s účinnosťou do 31.12.2012), právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. (s účinnosťou do 31.12.2012), nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadost") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., (s účinnosťou do 31.12.2012), uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., (s účinnosťou do 31.12.2012), v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné ju uspokojiť inak.

Súd v konaní postupoval podľa § 132 O.s.p., podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivu a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Súd základ nároku navrhovateľa na náhradu škody posudzoval podľa § 1 písm. a) (zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci) a § 3 ods. 1 písm. a) a d) zákona č. 514/2003 Z. z. s účinnosťou do 31.12.2012. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je osobitnou zodpovednosťou a zodpovednosťou objektívnou (§ 3 ods. 2).

Podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku (s účinnosťou od 1.6.2010 do 31.5.2011), podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila, d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmliev nimi schválených.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (s účinnosťou od 1.6.2010 do 31.5.2011), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa návrhu navrhovateľa v exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu a v danom prípade nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania navrhovateľa, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky.

V danom prípade navrhovateľ odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia; nesprávny úradný postup spočíval v nečinnosti prietahov v konaní, pretože poverenie na vykonanie exekúcie nevydal v zákonnej lehote 15 dní, ale omeškanie viac ako 233 dní.

Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasne (kumulatívne) splnenie troch základných predpokladov: 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy, 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Všeobecne a v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Nesprávny úradný postup je vymedzený v ustanovení § 9 ods. 1 veta druhá a podľa konkrétnych okolností bolo potrebné v danej veci správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup smeruje.

Z vykonaného dokazovania mal súd zistené, že žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 15.6.2010 bola doručená súdu dňa 16.7.2010; o tejto žiadosti o vydanie poverenia v exekúcii bolo rozhodnuté dňa 6.12.2010 tak, že súd žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.12.2010.

Pokiaľ ide o v zákone stanovenú lehotu 15 dní súd konštatuje, že z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákon upravuje procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota pritom výslovne v zmysle zákona neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) t.j. ak je exekučným titulom notárska zápisnica, d) t.j. ak je exekučným titulom rozhodnutie rozhodcovských komisií. Zákon upravuje túto výnimku z dôvodu potreby preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie. Uvedená výnimka upravená v § 44 ods. 2 týkajúca sa udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a notárska zápisnica, bola do Exekučného poriadku zavedená zákonom č. 144/2010 Z.z., a to s účinnosťou od 1. júna 2010.

V predmetnej veci tak, ako to vyplýva z právoplatného rozhodnutia Uznesením 18Er 2978/2010-18, EX 7189/10 zo dňa 6.12.2010 exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, a teda lehota 15 dní sa na vydanie poverenia v danom prípade nevzťahovala. Tento záver súdu plne korešponduje aj s právnym záverom Ústavného súdu SR uvedeným v náleze č. k. II. ÚS 520/2012-39 zo dňa 10.07.2013, podľa ktorého: „Z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti, alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá (uvedené platilo aj pred 01.06.2010).“ Ak teda súd rozhodol podľa právnej úpravy platnej v čase podania žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na exekučnom súde dňa 16.7.2010 o tejto žiadosti tak, že túto uznesením zamietol, lehota 15 dní podľa citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa vo všeobecnosti na takéto rozhodnutie exekučného súdu nevzťahovala, a to bez ohľadu na to, či išlo o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, t. j. vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmiery nimi schválené, alebo išlo o iný exekučný titul. Na základe uvedeného, keďže v danom prípade exekučný súd o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol tak, že žiadosť súdneho exekútora zamietol, nemožno v danom prípade vôbec uvažovať o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívajúcom v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote podľa citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Je potrebné poznamenať, že exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť, či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. V exekučnom konaní je však zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Pri aplikácii ustanovenia § 45 zákona o rozhodcovskom konaní, v zmysle ktorého ustanovenia exekučný súd je oprávnený posudzovať rozhodcovský rozsudok tak, ako keby právoplatný nebol a dáva mu právo posudzovať ho z hľadísk uvedených v ustanovení § 45 zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré je výnimkou z materiálnej stránky právoplatnosti rozhodcovského rozsudku. Tento v sebe zahŕňa prieskumný inštitút a umožňuje exekučnému súdu zastaviť exekučné konanie ohľadom nároku priznaného rozhodcovským rozsudkom, ak tento vykazuje niektorú z väd uvedenú v citovanom ustanovení.

Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3MCdo 11/2010 zo dňa 26.09.2011: „exekučný súd je v exekučnom konaní zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. Toto zákonné ustanovenie umožňuje exekučnému súdu preskúmať aj materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku. Ak exekučný súd zistí naplnenie niektorého z dôvodov uvedených v § 45 zákona č. 244/2002 Z. z., je povinný exekučné konanie zastaviť bez ohľadu na to, v akom štádiu (fáze) sa exekučné konanie nachádza; vydanie poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, vydanie upovedomenia o začatí exekučného konania, či vydanie exekučného príkazu a samotné uskutočňovanie exekúcie jednotlivými spôsobmi uvedenými v § 63 Exekučného poriadku sú z tohto pohľadu právne irelevantné. Ustanovením § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. však nie je vylúčená možnosť exekučného súdu zastaviť exekúciu za splnenia predpokladov uvedených v § 57 Exekučného poriadku. Pokiaľ ide o spotrebiteľské zmluvy (ako je tomu v danom prípade) treba uviesť, že preskúmanie správnosti rozhodcovského rozsudku exekučným súdom je možné, len pokiaľ ide o dôvod uvedený v 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. (rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom). Z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že rozpor s dobrými mravmi je viazaný na plnenie a nie iba na to, či samotná spotrebiteľská zmluva obsahuje neprijateľnú podmienku; nie každá skutočnosť hodnotená ako neprijateľná podmienka spôsobuje aj rozpor plnenia s dobrými mravmi. Rozhodujúcim bude len, či plnenie, ktoré má byť vykonané, odporuje alebo neodporuje dobrým mravom; len tento zákonný dôvod umožňuje zastaviť exekučné konanie.“ (obdobne aj uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 5 Cdo 291/2010 zo dňa 29.03.2011).

Podľa uznesenia Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 60/2011-13 zo dňa 03.03.2011: „Vnútroštátny súd môže ex officio preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho

práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný. Podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach daného prípadu (právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu v právnej veci spotrebiteľa) z uvedeného vyplýva, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§ 45 zákona o rozhodcovskom konaní), potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny.“

Exekučný súd v rámci konania Uznesením 18Er 2978/2010-18, EX 7189/10 zo dňa 6.12.2010 konštatoval výkon práv oprávneného podľa posudzovanej rozhodcovskej zmluvy za nezlučiteľný s dobrými mravmi a normami na ochranu spotrebiteľa a považoval za dôvodné aplikovať ustanovenie § 45 zákona o rozhodcovskom konaní a na základe týchto záverov zamietol uznesením žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, úradný postup exekučného súdu, ktorý tomuto rozhodnutiu predchádzal, spočívajúci v prieskume materiálnej správnosti predmetného rozhodcovského rozsudku v intenciách ustanovenia § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z., nemožno považovať v zmysle vyššie citovaných záverov ustálenej rozhodovacej činnosti či už Ústavného súdu SR alebo Najvyššieho súdu SR za nesprávny úradný postup podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. s následkami, ako to tvrdil navrhovateľ.

Je potrebné poznamenať, že navrhovateľ nepodal riadny opravný prostriedok, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.12.2010 a pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že nesprávnym úradnom postupom exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy navrhovateľa rizikám a to neskorým ukončením procedúry exekučným súdom došlo k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k insolventnosti povinného ako ani nim tvrdené výzvy, že podal dňa 2.7.2009, 23.9.2009, 13.11.2009 a nasl. žiadosť o informáciu o stave konanie tvrdené skutočnosti žiadnym dôkazom nepreukázal.

Súd zároveň zdôrazňuje, že v zmysle ustanovení smernice rady 93/13/EHS (čl.3 ods.1 písm. t), každá zložka súdneho procesu je povinná skúmať a preverovať, aby nemorálne podmienky spotrebiteľa nezaväzovali v záujme vyššej kvality života. Pre rozhodnutie súdu o žiadosti o udelenie poverenia nie je postačujúca len žiadosť, ale aj ďalšie podklady, ktoré však príslušným súdnym exekútorom nie sú zasielané súdu. Súd nie je administratívny orgán, ktorý automaticky udeľuje poverenia na žiadosť exekútora. Ide o súdne rozhodnutie, ktoré musí vychádzať z objektívneho zistenia a posúdenia. Výsledkom rozhodovacej činnosti súdu je, že súd žiadosti o vydanie poverenia vyhovie, alebo žiadosť zamietne. Zo zákona nevyplýva, že kogentne musí súd žiadosti navrhovateľa vyhovieť. Ako vyplýva z vykonaného dokazovania, exekučný súd v danom prípade postupoval po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v súlade so svojou povinnosťou preskúmať rozhodcovský rozsudok (exekučný titul) v kontexte vyššie uvedených intencií. Za účelom prieskumu aj exekučný súd žiadal dotknutý rozhodcovský súd o predloženie dotknutého rozhodcovského spisu, resp. listín, ktoré nevyhnutne potreboval na svoj prieskum. Po tom ako mu boli tieto listiny dotknutým rozhodcovským súdom doručené, exekučný súd svoj prieskum vykonal a rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Treba opätovne zdôrazniť, že v danom prípade nebola zákonom stanovená lehota na udelenie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie, resp. zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a preto neprichádza do úvahy nesprávny úradný postup exekučného súdu v podobe porušenia povinnosti exekučným súdom vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako nesprávny a nemožno ho hodnotiť ani ako nesústreďený, neefektívny. Postup exekučného súdu v danom prípade sa tak podľa názoru súdu nevyznačoval takými okolnosťami, ktoré by bolo možné hodnotiť ako zbytočné prietahy v konaní. Dĺžku konania od podania žiadosti o udelenie poverenia do vydania rozhodnutia o zamietnutí tejto žiadosti pri neexistencii zákonom stanovenej lehoty pre vydanie takéhoto rozhodnutia súd nepovažoval vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti za neprimeranú. Navyiac s poukazom na opis rozhodných skutočností v návrhu navrhovateľa, navrhovateľ konštatuje len dĺžku konania, avšak vôbec nekladie dôraz na povinnosti súdu, ktorý mal vydať poverenie na vykonanie exekúcie na základe rozsudku rozhodcovského súdu a ktorý musel aj preveriť skutočnosti, či takéto rozhodnutie je vykonateľné.

Preto rozhodnutia exekučných súdov, ktorými boli skúmané žiadosti o vydanie poverenia a skúmanie materiálnej správnosti rozhodcovského rozsudku, nekalej povahy rozhodcovskej doložky, nemožno považovať za nesprávny úradný postup súdu a nakoľko tento základný predpoklad zodpovednosti za

škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom - priet'ahov v konaní, nebol naplnený, navrhovateľovi nevzniklo právo na náhradu škody z takto uplatňovaného dôvodu.

Pokiaľ ide o argumentáciu navrhovateľa vo vzťahu k majetkovej škode súd poznamenáva, že navrhovateľom predložený znalecký posudok vychádza z tzv. zvýšených nákladov, pričom majetková ujma je vypočítaná všeobecne, bez toho, aby sa pri uvedenom výpočte vychádzalo zo špecifik každej jednotlivéj veci. Súd sa stotožňuje s hodnotením odporcu, ktorý poukázal na to, že v posudku vychádzal ústav jednak len z údajov poskytnutých navrhovateľom uvedených v účtovníctve (účtovných nákladov) bez akéhokoľvek auditu, porovnania aj základnej činnosti v poskytnutých úveroch, nie len v podaných návrhoch na vykonanie exekúcie, správu úverov, nie len správu úverov predložených na exekučné konanie, vychádzal z prezumpcie nesprávneho úradného postupu bez náležitej opory v zákone, nerozlišoval jednotlivé konania, konkrétny čas v konaní a pod.. Predložený posudok môže slúžiť možno pre štatistické ukazovatele ale nemôže v každom prípade preukazovať konkrétnu škodu v tom ktorom konaní. Je nepredstaviteľné, že ak konanie pred súdom malo trvať napr. 5 mesiacov, aby sa zohľadňovali úkony za štyri roky. Vyúčtované režijné náklady navrhovateľa nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa, ktorý je podnikateľský subjekt a náklady vynakladané v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu obchodnej činnosti nemožno považovať za škodu.

Navrhovateľ v konaní nepreukázal ani vznik podmienok podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. na náhradu nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ uplatňuje nemajetkovú ujmu s odôvodnením, že márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa. Pojem ujma predstavuje ohrozenie subjektívnych občianskych práv a zároveň je aj jedným z predpokladov občianskoprávnej zodpovednosti. Nemajetková ujma je adekvátna, keď ide o stratu dôveryhodnosti, spochybnenia serióznosti a poctivosti ich konania, vrátane podnikateľských aktív. Ujma sa často stotožňuje so škodou, čo je nesprávne. Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že nesprávnym úradnom postupom exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy navrhovateľa rizikám a to neskorým ukončením procedúry, exekučným súdom došlo k zániku povinného a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom došlo k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k insolventnosti povinného, navrhovateľ tvrdené skutočnosti žiadnym dôkazom nepreukázal. Súd nezistil, že by v danej exekučnej veci navrhovateľ využil nejaké právne prostriedky do vydania udelenia poverenia a teda že chcel zvrátiť ten stav, v ktorom pociťoval podľa jeho uvedenia neistotu, frustráciu. Toto je tiež jeden z aspektov, na ktorý sa musí brať ohľad. Tvrdená škoda nemá bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť s rozhodnutím exekučného súdu, tvrdenými priet'ahmi. Navrhovateľ nepreukázal, že bez vydania rozhodnutia exekučného súdu, bez tvrdených priet'ahov exekučného súdu, by nebolo došlo k vzniku tvrdenej škody.

Súd viazaný dispozičnou zásadou, konkrétne viazaný návrhom § 153 ods. 2 O.s.p. ale aj viazaný skutkom t.j. žalobnými tvrdeniami (§ 79 ods. 1 O.s.p.), inými tvrdeniami (§ 101 ods. 1 O.s.p.) o právne významných skutočnostiach, z ktorých navrhovateľ vyvodzuje uplatnený nárok, po vyhodnotení vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nie je právne dôvodné navrhovateľovi priznať uplatňované peňažné plnenie (majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu) na nim tvrdenom skutkovom základe. Súd nemal za preukázaný základný predpoklad a to nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ nesplnil už prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, keď v konaní nepreukázal nesprávny úradný postup. Keďže všetky podmienky vzniku zodpovednosti štátu musia byť splnené kumulatívne a vzhľadom na nesplnenie prvej základnej podmienky súd považoval za nadbytočné a nevhodné vyjadrovať sa podrobnejšie k splneniu ďalších podmienok a to k vzniku škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Nepriaznivé procesné dôsledky (neúspech v spore) stíhajú v sporovom konaní toho, kto neoznačil potrebné dôkazy alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie dokázané a preto súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal v spojení s § 151 ods. 1 veta prvá o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Odporca ako úspešný účastník si právo na náhradu trov konania neuplatnil a zo spisu mu trovy nevyplývajú, preto súd odporcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Navrhovateľ bol oslobodený od povinnosti platiť súdny poplatok za návrh priamo zo zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch podľa § 4 ods. 1 písm. k) (účinnosť do 30.9.2012) v zmysle ktorého zákonného ustanovenia od poplatku je oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Podľa § 2 ods. 2 veta prvá citovaného zákona, ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený. Vzhľadom na procesný výsledok v tomto konaní, kedy súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol, a preto nezaviazal odporcu ako úspešného účastníka konania na zaplataenie súdneho poplatku z podaného návrhu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 OSP, skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 OSP, skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,

d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 2 OSP, ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).